

Ébredjetek!

A hajnal szárnyas hírnöke
az új nap jöttét zengi már
és a lelkünket fölverő
Krisztus megint életre hív.

„Vigyétek!” – szól – „az ágyakat:
Mindent, mi álmos, rest, beteg!
Tisztán, virrasztva, józanul
várjatok: már közel vagyok.”

Jézust kiáltsa hát imánk
virrasztva, esdve, zokogón:
a tiszta szívet a feszült
ima szunnyadni nem tűri.

Vágd el az álmot, Krisztusunk,
törd meg az éj bilincseit;
oldd el rólunk a végső bűnt
s deríts új világot reánk!

Aurelius Prudentius –
– Babits Mihály fordítása

Illusztráció: Kürti Melinda

Karácsonyi jelkép

„Ez pedig néktek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva
feküdni a jászolban.” (Lk 2:12)

A mikor az angyali hírnök arról beszélt a pásztoroknak,
hogy megszületett a Megtartó, az Úr Krisztus a Dávid
városában, akkor egy jelképpel hitelesítette az üzenetet.
Azt mondta, hogy egy bepólyált kisgyermeket fognak találni a
jászolban. Erről fogják megtudni, hogy a sok betlehem
kisgyermek közül melyik a Messiás. A sok önjelölt messiás után
nagy szükség volt erre a nem mindennapi jelre ahhoz, hogy a hír
hitelességéhez ne férjen kétség.

A jelkép megismerése keresésre ösztönözte a pásztorokat. Ha
utána akartak járni a hallottaknak, akkor el kellett induljanak
megkeresni az Üdvözítőt. Ugyanis azt mondta az angyal, hogy
találni fognak egy olyan kisgyermeket, akire illik a leírás. Aki
keres, az talál. Neked is *megváltásra, Szabadítóra van
szükséged?* Indulj el megkeresni azt, akiről pontos leírás van a
Bibliában! Meg fogod találni: „Közeledjete az Istenhez, és
közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:8a)

A jelkép szerint a Messiás kisgyermekként érkezett, és ha
féltő szeretettel, gondosan be is volt pólyálva, mégis egy
szokatlan helyen feküdt, istállóban, jászolban. Azt jelentette,
hogy kiszolgáltatott állapotban fogják megtalálni. El kellett
higgyék, hogy akit látnak gyermekként, szegényként, az majd
mindenek fölött hatalmat vesz. Könnyebb lett volna elhinni egy
már életerős, meglett, sokszorosan győztes hadvezérről, hogy
végül a zsidókat felszabadítja, mint egy kisgyermekről, akire
még várni kell, hogy felnőjön...

Ma is ilyen hitre van szüksége annak, aki a Messiásra,
szabadulásra vágyik. Nem a csillogó-villogó pompa között, nem
a vásári forgatagban, a karácsonyfák árnyékában, de még csak
nem is az államegyházi hatalom berkeiben fogod megtalálni
Őt. Csakis a tiszta, őszinte és egyszerű hívő emberek között,
akik a Krisztus nevére féltő szeretettel vigyáznak, akiknek az
ünnep nem az evésről-ivásról, „kikapcsolódásról” szól, hanem az
Isten imádásáról, dicsőítéséről – a Szentlélek által.

Ilyen meghitt, egyszerű és felejthetetlen találkozást kívánok
minden kedves olvasónak a Messiással, az Úr Jézus Krisztussal!
Éldd át, és érezd meg az Isten hozzánk lehajló, szabadító
szeretetét ezen az ünnepen!

VERESS EFRAIM lp., a szöv. kommunikációs alelnöke

Békés, boldog karácsonyt kívánunk!

KÖZLEMÉNY

Október 26-án, a kolozsvári baptista imaházban került sor Szövetségünk rendkívüli kongresszusára, melyen a gyülekezetek küldöttei a következő határozatokat szavazták meg:

1. A kolozsvári magyar baptista gyülekezet kérésére a Dohány utcai telket, melyet a '90-es években Teológia építés céljára a Szövetségnek ajándékoztak, visszaszolgáltatjuk a gyülekezetnek. Tekintettel arra, hogy az eredeti cél nem valósult meg, és a Teológiánk jelenleg is a nagyvárad-i Emanuel Baptista Egyetem keretében működik, a küldöttek egyhangúan megszavazták a javaslatot.
2. A 2014-es évi szövetségi járulék továbbra is 30 Ron/fő. A kongresszus ebben az évben sem emelte a járulékot, de éppen ezért buzdítjuk a gyülekezeteket, hogy az intézményünk zökkenőmentes működése érdekében idejében fizessék be a járulékot!
3. Szövetségünk pénzügyi adósságát – a szalárdi Filadelfia Idősek Otthona épületének megvételét követően – továbbra is az eredeti elgondolás szerint igyekszünk törleszteni. Arra számítunk, hogy azok a gyülekezetek, akik még anyagilag nem járultak hozzá ezen adósság rendezéséhez, azok tagonként 180 RON-t igyekezzenek begyűjteni. Így talán megoldható lenne az adósság törlesztése anélkül, hogy Szövetségünk egyéb ingatlanait kellene áruba bocsátani. Amennyiben a 2014-es márciusi munkakongresszusig nem gyűl össze a pénz, akkor majd a kongresszus más megoldást keres az adósság rendezésére. **AZ ELNÖKSÉG**

Országos célgyűjtés karácsony másodnapján

Kedves testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!

A szövetség Tanácsa úgy látta jónak, hogy az országos karácsonyi célgyűjtést az idén a Hargita Tábor támogatására hirdessük meg.

Amint arról már hírt adtunk, a nyár végén a táborban elkezdődött egy új ebédlő építése. A régi, 22 éves faház olyan mértékben megrongálódott, hogy nem lett volna kifizetődő a javítása. Az egészségügyi szervek is sürgettek, hogy változtassunk az étkeztetés körülményein, különben megvonják a tábor működési engedélyét. A tábor vezetőségének reményei szerint az új épület a tél előtt tető alá kerül, viszont a költségek teljesen kimerítik a tábor működési alapját. Ennélfogva szeretettel kérjük a kedves testvéreket, hogy karácsony másodnapján tartsunk gyűjtést a Hargita tábor támogatására. Köszönjük! Szövetségi Tanács

Köszönetnyilvánítás – *Hálás szívvel nyugtázzuk a Szilágycsehi-misszióra küldött céladományokat:* Vajdahunyad 283 lej, Homoródszentmárton 170, Nagybánya 500, Brassó 500, Szatmárnémeti 2000, Ürmös 158, Szilágyperecsen 300, Szamosújvár 350, Nyárádmagyarós 253, Ipp 600, Nagyvárad-Rogériusz 1000, Berettyószéplak 500, Bihar 1200, Tamási 1150, Erdőszentgyörgy 200, Bősháza 100, Szentkirály 300, Szamosardó 300, Hadadnásd 800, Szilágynagyfalu 2000, Panit 200, Lecsmér 300.

„Uram, küldj ébredést!”

Ha az én népem megalázza magát és könyörög, keresi az én arcomat, felhagy az ő bűnös gyakorlataival... Szeretnénk eleget tenni ezeknek a feltételeknek, és könyörögni, hogy az Úr küldjön ébredést. – nyilatkozott a nagyvárad-rogériuszi konferenciát megelőzően dr. Simon József szövetségi elnök.

A bibliai időkben

– *Simon József lp.:* Mire gondolunk akkor, amikor ébredést mondunk?

Az Ószövetségben voltak olyan idők, amikor Izráel népe Istenhez visszatért, ez tömeges méretet öltött, a királyok idejében, többször volt ilyen. Ez abban állt, hogy a nép belátta bűnét, azt hogy elhajoltak Istentől, bálványimádók lettek, és ezt megbánva visszatértek Izráel Istenéhez. A bibliamagyarázók ezt is ébredésnek nevezik.

Aztán az igazi ébredés az Újszövetségben található. Pünkösöd napján betöltötte a Szentlélek Krisztus tanítványait, bűnösök tértek meg, ez is tömeges méretben történt.

Egy ébredés egy mozgalom, amikor tömegesen térnek meg az emberek Istenhez. Az egyháztörténelemben is lehet azonosítani ilyen, több helyen és többször is előfordult már. Persze nem globális jelleggel, de nincs kizárva, hogy még nem lesz ilyen. A regionális ébredéseket a civil történelem is feljegyezte, hiszen nagy társadalmi kihatásai voltak, különösen Amerikában, de Angliában és Skóciában is.

A mi vidékünkön

Ezekhez képest a mi vidékünk lelki ébredései kisebbek, de nekünk roppant fontosak. A '60-as években a Szilágyságban indult el, és még élnek idős testvéreink, akik részt vettek benne, én úgy emlékszem rá, mint gyermek, amennyit meg tudtam érteni belőle.

A '70-es években itt Váradon volt a román testvérek között (ekkor már tinédzser voltam). Ennek a központjában Olah Liviu tv. állt. (A szilágysági ébredésnek is voltak vezetői, akiket Isten használt, de nem gravitált annyira egy bizonyos vezető körül, mint a '70-es évek ébredése.

Tehát azt látjuk, hogy vannak olyan idők, amikor Isten különösen meglátogatja az ő népét, és kiárasztja az ő kegyelmét, amikor az ő Lelke elkezd munkálkodni. Csoda történik az emberek életében: bűnösök térnek meg, olyanok is, akikről nem gondolná senki, hogy még megváltoznak. A hívők is megújulnak ilyenkor, felébrednek a közömbösségből.

A nagyvárad-rogériuszi ébredési konferencia hívogató plakátja.

Aztán jönnek az újabb generációk. Nekik már nem sikerül átadni ezt a szellemiséget, ezt a tüzet. És megmarad a forma, de hiányzik belőle a tartalom. A látszat megmarad, de a kegyességnek hiányzik az ereje. És sokszor eltelnék évtizedek úgy, hogy a gyülekezet szinte csak vegetál, de nincsen igazi lelki élet. Persze, ahogy telik az idő, mindig vannak a gyülekezetben olyan emberek, akik érzik ennek a hiányát, és ezért ébredésért imádkoznak, és azt mondják: Uram, küldj ébredést, küldd el a felüdülés idejét!

Veszítettünk a lelkiségből?

A '70-es, '80-as években másabb volt az élet a mi gyülekezeteinkben, mint ahogy az most van. Valahogy a rendszerváltás is hozzájárult ahhoz, hogy veszítettünk a korábbi lelkiségből? Elkezdtünk fókuszálni építkezésre, beindítani országos programokat, amiket nem lehetett a múlt rendszerben. És amíg erre koncentráltunk, mintha elvesztettük volna a '80-as évek dinamizmust.

2000 után beszélünk a posztmodern hatásokról. Korábban csak külföldön, de most már nálunk is megtalálni ilyen gondolkodást, és ez még jobban kiszárítja a hívőket, a gyülekezetet.

A hazai ébredések óta eltelt már 40 év, és úgy érezzük, hogy nagyon jó

lenne egy újabb. Tudjuk, hogy ezt egy ilyen eseménnyel, egy ébredési konferenciával mi képtelenek vagyunk létrehozni. Ez kizárólag az Isten munkája, Isten az ő Szentlelke által végzi el. Még a szomjúságot a szívünkbe, és az éhséget utána is ő adja.

De ismerjük Isten elvárásait az ő népével szemben. Azt mondja: ha az én népem megalázza magát és könyörög, keresi az én arcomat, felhagy az ő bűnös gyakorlataival...

Valahogy szeretnénk eleget tenni ezeknek a feltételeknek. Ezt a konferenciát azért szerveztük meg, hogy erről legyen szó: mennyire szükséges az ébredés, hogy mit kér, mit vár Isten tőlünk, és könyörögjünk azért, hogy az Úr küldje el.

Ha megkezdődik az a munka...

Nagyon szeretnénk már a konferencián is megtapasztalni az Úr kegyelmének a kiáradását. És ha megkezdődik az a munka, amit csakis ő tud elvégezni, annak hosszabb időre is van kihatása – nemcsak egy hétre, kettőre. Tudunk olyat, hogy évekig tartott, vagy egy egész generációnak az idején jelen volt ez, és működött. Na, erre van szükségünk. Erre gondolunk, és ezért szerveztük meg ezt a konferenciát most.

(A nagyvárad-rogériuszi ébredési konferenciáról összefoglaló a 4. oldalon.)

Ébredési konferencia Nagyvárad-Rogériuszon

November elsején kezdődött és három estén át tartott a nagyvárad-rogériuszi imaházban az ébredési konferencia. Már a kezdő, péntek esti alkalomra több mint 300-an jöttek el, a vasárnapi záróösszejövetelen több mint 500-an vettek részt – tájékoztató Szabó László, a gyülekezet lelkipásztora.

„Ha megalázza magát népem”, „Ha egy ember imádkozik”, és „Odaadni Jézusnak mindent!” – sorrendben ezekkel a fő gondolatokkal hirdetett igét D.L. Lowrie ny. lp. (USA), tolmácsolt Simon József és Giorgiov Adrián lelkipásztor.

Az Ószövetségből vett igehelyek a következők voltak, péntek este: 2Krn 7:13-14, „Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, ... ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megternek gonosz útjaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétkeiket, és meggyógyítom országukat”, szombaton: 1Kir 18:20-40, *Istenítélet a Karmel-hegyen*,

vasárnap: 2Krn 29:15-29, *Ezékiás király megtisztítja az istentiszteletet*.

Az összejövetelek kezdő áhítatait az egyes estéken Pardi Félix, Elekes József és Kovács Gyula lelkipásztorok vezették. A fő igehirdetéseket egy-egy tematikus biznyságtétel előzte meg. Péntek este Szilágyi József kémeri gyülekezeti vén a szilágysági ébredésről beszélt, Bodor Sándor ny. lp. a '70-es évek nagyváradi, a 2-es sz. román gyülekezetből kiindult ébredésről. A záróalkalmon Giorgiov Adrián lp. az észak-amerikai ébredést mutatta be, amely több mint ötven évig tartott.

A konferencián ének-zenevel a kezdő estén a kémeri férfiak szolgált

Szabó András vezetésével, majd a nagyvárad-belvárosi gyülekezet ifjúsági énekkara, karmester Szász Imre, befejezésül a belvárosi gyülekezet férfikara Székely András vezetésével.

Az igehirdetést minden este döntésre való felszólítás követte, szombat este a megújulásra vágyók kézfelemeléssel kellett jelezzék, a megtérést és megújulást vágyók a kezdő és a záró estén előre mentek, Lowrie és Simon tv. imádkozott értük.

A rogériuszi konferenciát ébredési összejövetelek előzték meg. Kedd este Lowrie testvér a szalárdi imaházban hirdetett igét, szerdán Püspökiben, csütörtökön pedig Biharon. (Sz.L.)

Simon József, Bodor Sándor, D.L. Lowrie, Szilágyi József és Giorgiov Adrián.

Férfikarok: a kémeri (fent) és a nagyvárad-belvárosi (lent) gyülekezetből.

David Lorenz Lowrie (78) hatvan évet töltött lelkipásztori szolgálatban, legutóbb a hatezer tagot számláló Lubbock-i gyülekezetben, Texas államban. 12 éve nyugdíjas. Románai útjára elkísérte felesége, **Alice** (76), akivel 55 éve házasok. Négy fiuk (három lelkipásztorok és egy diakónus) és 14 dédunokájuk van; Lubbock városban élnek.

Imaházmegnyitó Nagybaconban

Isten meglátogatta az erdővidéki romákat is – ezt bizonyította a szeptember 8-án tartott imaházmegnyitó ünnepség, Nagybaconban.

Különleges ünnep volt mindannyiunk számára, de különösen a nagybaconi és a körzetben élő romák számára. Velük ünnepeltek a baróti körzetből testvéreink, roma-misszió-munkások, valamint az építkezést és a missziót támogató gyülekezet küldöttei, Svájcból. A megnyitóünnepélyt a KVINT együttes szolgálata színesítette.

Reggel, a szalagvágás előtt Cséki Barna helybeli missziómunkás visszatekintőjéből megismerhettük a misszió és az építkezés történetét. Bizonyoságot tett arról, hogy szolgálata során, az imaházépítéssel kapcsolatosan, a kilátástalan helyzetekben is azt érezte, a biztatás nem is emberktől jön, hanem Istentől. 2006-ban kezdődött a szolgálat a romák közt három faluban: Nagybaconban, Felsőrákoson, Vargyason. Az alkalmakat egy-egy roma család házában tartották. 2009-ben történt a telekvásárlás, majd 2010. novemberében az alaprakás. Két év szünet után, 2012-ben elkezdődött a falrakás, és idén, az Úr kegyelméből már a kész imaházban ünnepelhettünk. Mindez – fogalmazott – bizonyíték Istentől, hogy mennyire szeret.

A szalagvágást Cséki Barna és két svájci testvér: Matthias Schöni, Wolfgang Todt végezte. A KVINT szolgálatát és a dicsőítést követően Fehér

Sándor kovásznai romamisszió-munkás a 130. Zsoltár alapján buzdított imára. A folytatásban a wilchingeni gyülekezet küldöttei (Svájc) köszöntötték az ünneplő gyülekezetet, énekekkel, igékkel. Wolfgang Todt diakónus a Zsolt 118:22-vel köszöntött: „A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett”. Az ígét a Licht Im Osten vezetője, Matthias Schöni hirdette a Zsolt 34:9 alapján: „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bíz”. Meg vagyok győződve, hogy a mi Istenünk nagyon örvend ennek a napnak! – mondta, majd visszatekintett a cigányok történelmére, az üldöztetésekre, hasonlóságot állítva a zsidók üldöztetésével. Bár nehéz helyzetben vannak nagyon sok esetben a cigányok – mondta – az örömhír szá-

mukra, hogy Jézus a juhoknak pásztora, a jó pásztor. Az ő szemében értékesek a cigányok, ő azokat is elfogadja, akik megvetettek, mert bár a bűnt nem szereti, a bűnös embert igen.

Győrfi Tóbiás, a baróti körzet lelkipásztora az Ef 2:19-22 versekkel köszöntött, mondva: szép a látható épület, de még szebb a láthatatlan, a gyülekezet, aminek Isten jobban örül. A látható élettelen anyagokból épült, a láthatatlan pedig élőből, emberekből, ami sokkal értékesebb, és ami növekedhet – így legyen! A folytatásban id. Gere Árpád az Ézs 56:7 igeversekkel köszöntött, hangsúlyozva, hogy valóban fontosabb a gyülekezet az épületnél, a láthatatlan a láthatónál.

A nagybaconi romagyülekezet részéről Kozák Sándor és Olariu Ilie tettek bizonyoságot, valamint a gyerekek is szolgáltak énekekkel.

Kovács Lajos lelkipásztor az 5Móz 10:17-tel köszöntött: „Mert az Úr; a ti Istenetek, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettenetes Isten, a ki nem személyválogató”. Az ünnepély végén énekléssel folytattuk az udvaron, majd lufikat eresztettünk az égbe, azt kívánva, hogy úgy szálljanak imáink is az Úr felé.

A közös ebéd méginkább összehozta az ünneplő sereget. Hálával a szívünkbe zártuk a napot. Áldott és különleges ünnepségekben lehetett részünk. A megnyitón több köszöntésben is elhangzott igevers még valóságosabb lett a nap végére: *Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt!* (Zsolt 118: 23).

GERE LEONA

• „Az advent – azaz a várakozás Jézus Krisztusra – újjászültő, gyógyító erő, mert akkor hal meg lélekben valaki, amikor már nem vár senkitől semmit.” • „A Mennyei Atya nem passzív. Nem takarják el a felhők, áttörte a világmindenség peremét, és egyfolytában jön elénk.” • „Aki az adventi időkben szent várakozással várakozik, nem csupán karácsonyi lakomára, hanem a karácsony misztériumára, örömére, békességére – annak a számára ez a várakozás gyógyító erő.” (Gyökössy Endre)

Nem csüggedünk!

– Gondolatok a nagyváradi női konferenciáról –

A sötét redőny lassan fölfelé húzódik. Derűs ragyogásban előtűnik a nap. Beköszönt, mosolyog néhány száz nőre. A tiszta fény mindenkit kifelé csalogat a sötétségeinkből. Ki a Fényre! Elsuttogni, elmondani egyre harsányabban együtt egy szépen összeálló kórusban:

NEM CSÜGGEDÜNK!

Őrizzük a képeket, a kreatívan megszerkesztett őszi „csend-életet” az asztalon. Őrizzük a hangokat, a zenés áhítat felemelő dallamait. *Petyár Angéla, Buzle Júlia, Giorgiov Petra és Rákosi Anikó* tiszta énekülésükkel felderítették a jelenlevőket.

Őrizzük az elhangzott szavakat. Bennünk visszhangzanak *Budai Evódia* komoly, mély gondolatai. Derűt sugárzó arca, hangszíne hitelessé tette előadását. Művészi háttér-kompozíciót szerkesztett a témához. A száradó, zöldes-barnás nádszarak, az előttük lobbanó, pislákoló narancs izzású gyertyák a kovácsoltvas tartóban a megrepedt nád-életet szemléltették. Ennek okozója, elsőként a bűn, de egy hirtelen szerencsétlenség, váratlan szomorúság, megromlott házasság, tönkrement kapcsolatok, gyógyíthatatlan betegség is töréshez vezethet. A pislogó gyertyabél a lassan kiégő embert jelképezi. A családi, egészségi, munkahelyi és egyéb terheket cipelő ember csüggedése lassan, de biztosan a mélybe húz, s eljuttathat a depresszió sötétjébe.

„Mi a csüggedés ellenszere?” – hangzott az ígéretes kérdés. A válasz egyértelmű: az Isten előtti őszinte

kitárulkozás. „Ne félj sírni Istennek, ahogyan a kicsi baba is sír édesanyjának” – fogalmazott *Evódia*. Szavaiból kirajzolódott az igazi anya képe, aki a kis csöppséget képes megvigasztalni, bizonytalanságából, félelmeiből biztonságba helyezni. Szeretet, mosoly, ölelés és elhalkul a sírás, kiderül a baba lelke. Kiderül a mi lelkünk is, bizalommal telítődnek imaszavaink. Átéljük a csodát ebben a kommunikációban. Betölt az erő, szeretet, józanság *Lelke*. A pánikhangulat helyett hirtelen nagy csend lesz, a füstölgő panaszok nem sötétítik tovább a lelket. Az addig önszerető, önsajnálkozó ember örömmel fordul a másik felé. A megtört nád nem töretett ketté! Egy-egy nádlevél azóta is ott áll néhányunk Bibliájában, szobájában, tovább beszélni, emlékeztetni. Kedves, igazi női ötletnek találtam, amint néhányan egész kis „nádassal” sétáltak át az udvaron. Azóta szemlélhetik az egymásba fogódzó nádlevelek szépségét, erejét.

A kávé-tea szünetben tovább folytatódott a spontán beszélgetések kis csoportokban, az egység, összetartozás jeleként. Ezt követően fórumbeszélgetést hallgathattunk meg *Bernáth Krisztina* vezetésével. A résztvevők:

Szűcs Panna, Kulcsár Eszter, Gere Erika, Mahr Mónika, Sebestyén Emese, őszinte, konkrét választ adtak az alábbi kérdésekre: „Milyen a csüggedő nő arca? Mi segít kilábalni ebből az állapotból?”

Szűcs Panna kedves, nosztalgikus hangnemben idézte fel egykori „csüggedését”. Számára édesapja volt modell mindenben. „Ezért irodalomtanár akartam lenni, mint ő. Hamar rájöttem, hogy ez nekem nem megy, hát nagyon elcsüggedtem.” Mosolyog-

tunk a történeten – utólag ő is –, mert rádöbbsent: Isten más utat és más értékeket rendelt számára.

Elkomolyodott arccal hallgattuk *Kulcsár Eszter* szavait hitet próbáló életszakaszáról. Amennyiben nem került volna elő a szükséges pénzösszeg a lábműtétre, ma járóképtelen lenne. Isten azonban az utolsó pillanatban megoldotta a kilátástalan helyzetet.

Gere Erika egykori csüggedésére emlékezett, amelyeket a hála s öröm váltotta fel. Fia ugyanis az élet útjára talált. A hála és az öröm forrásai számára a kislányok is, akik „annyi szeretetet képesek adni”. Egy napon megsajnálta, karjaiba vette a két kis idegent, aztán a szívébe zárta őket. Édesanyjuk lett. Azóta ez a csodálatos hivatás tölti ki ideje nagy részét. Örömmel, néha félelemmel. „Ha megcsörren a telefon, az óvónő hív, megijedek.” Aztán újra és újra átéli Isten gondviselését, amelyet személyesen megígért.

Sebestyén Emese szerint a nehéz helyzetekben a legfontosabb a lélek belső csendjére eljutni. Megtalálni

⇒ azt a békét, amelyben eltűnik csüggedés, félelem, s amely megszépít arcot, környezetet, kapcsolatot.

Mahr Mónika munkahelyén többször is átélte, amint Isten a legkilátástalanabb helyzeteket is képes volt megoldani.

Ebéd szünet követte a tanulságos beszélgetéseket. A konyha „művészei” – Nemes Irmuska, Tökölly Márta – ízletes gulyáslevest szolgáltak fel. Ezután finom süttikkel édesítettük testünket, lelkünket. Közben beszélgetések alakultak ki itt is, ott is a témáról. Az őszi napsütés vidám hátteret biztosított az „udvari fórum-beszélgetéshez”.

„*Az élet játéka*” hívott be újra a gyülekezeti terembe. Eleanor H. Porter műve került bemutatásra Nagy Anna kiváló rendezésében, a Betlehem gyülekezet közreműködésével. „Mindenkor kell találni valamit, aminek örülni” – hangzott a „színpadon”, s azóta bennünk. „Én úgy szeretek élni” – sugárzott nemcsak a szavak üzeneteként ez a kijelentés, hanem a hősnő jelleméből is. Kemény, zord lelkű, zsörtölődő, kritikus, egykedvű emberek tanulták meg „az élet játékát”. Mi is tanuljuk egy életen át. Csak az Úrban örülni képes keresztyén nő lehet hiteles és példaértékű.

Kedves mozzanat követte az előadást. Nagy Annát köszöntötték, „Boldog születésnapot, Anna!” – kívánták neki, miután ő a művészet nyelvén ugyanezt tolmácsolta. Boldog napot, napokat, életet kívánt nekünk. A sikeres alakítás jelenetei még jó ideig előttünk maradnak. Mint ahogyan a Vajdaságból érkezettek hiteles bizonyágtételei is.

Nyúl Viktória felidézte azt a szomorú képet, amikor a szomszédok ablakából végignézte a gyilkos tűzjelvet. Házuk, mindenük porig égett. Utólag mégis hálát ad a történetért. Csodákat éltek át, amelyek másként nem valósulhattak volna meg. „Különös szeretet áradatot” éreztek az emberek részéről. „A kamránkban egymás mellett sorakoztak a sonkák, kolbászok”, a falubeliek ajándékai.

Virágvasárnap „csinosan, ünneplőbe öltözve, fekete szoknyában, fehér blúzban” mehettek a gyülekezetbe.

Két hónap múlva azonban nehezebb erőpróba várt a családra. Nagyobbik fiuk bejelentette a döbbenetes hírt: barátnője várandós. Szégyen, harag, indulat, harc kezdődött. Előbb titokban tartották, később a testvérek segítették hordozni a terhet. Aztán egy nap Viktória is megvárta a „szeretet takaróját” (tudniillik a nőtestvérek

ilyen takarókat készítettek azoknak, akik őket megbántották). Megbocsátani, elfogadni, szeretni akart. Sikerült. Ebből a döntéséből áldott kapcsolat lett. Élmény volt hallgatni a történetet. A továbbiakat is.

„Kis csibe vagyok a hitélet útján” – kezdte a bizonyágtételét őszintén, alázattal *Kósa Ágnes*. Idén márciusban adta át életét az Úrnak a Pro Christ előadásán. Azóta naponta imádkozik. Egyik nap komoly indítást érzett. Imádkoznia kellett Magyarországról hazafele utazó fiáért. Nagypéntek este érkezett meg, s a köszönés után döbbenettel folytatta: „Egy hajszálán múltott, hogy meg tudtam előzni egy kamiont”. Ez a „hajszál” édesanyja imája volt. Hiterősítő élményekkel gazdagszik tovább az Ágnes élete. „Lelkem áldd az Urat” – zúgott fel az ének, akár az előbbi történet refrénjeként.

„Zengi úgy, mint soha még...”, énekelt kellemes hangszínen a négytagú kórus és minden résztvevő. Ebben a lelkesedő, hittel teljes biztonságban kezdte beszédét *Vékás Erzsébet*.

„Nem csüggedünk. De miért nem? Mert van reménység. De lehet ezt csiszolni, fényesíteni, erősíteni? Vagy esetleg kophat ez a reménység?” Azonnal válaszolt, az ige az élő reménységről az 1Pt 1:3-ból... Egy kereső nő a debreceni klinikán találóan fogalmazta meg a reménységet: „Önöknek van fogódzójuk az életben”. Igen, a reménység fogódzó, tartó oszlop, „lelkünk erős horgonya”. Egy Nobel-díjas fizikus értelmezésében:

„A támasz, amit az ember a leggyakrabban használ, a remény”. Testvére a hit, amely a próbák által erősödik.

„*Elveszthetek mindent sorban*”, énekelt többször a szatmárnémeti gyülekezet. Erzsike ilyenkor csak dúdolni merte a sorokat. „Ebből meg kell térdni!” – mondta férje egyszerűen, vád nélkül, csupán a hit és szeretet indításából. Azóta a feleség is tudja, elveszíthet, elveszíthetünk erőt, egészséget, anyagi értékeket, végül „földi sátorházunkat” is. Addig „hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád, a te beszédedben van reménységem” – idézte befejezésül a konferencia mottóját.

„*Nem csüggedünk*” – vált személyessé az üzenet, olvashattuk arcokról, tekintetekről.

„*Nem csüggedünk*”, a sötét redőnyök felhúzódnak, tiszta fénnel besüt a nap. 2013. októbert 19. óta derűsebben.

BUZLE KLÁRA, irodalomtanár

Kedves olvasó! Az idei ünnepek előtt is lehet rendelni keresztyén könyveket, naptárakat, könyvjelzőket, CD-ket.

Cím: Kovács Zsolt, Str. Corneliu Coposu nr.11, bloc X11, sc.C, ap.41. Cod: 410445, Oradea.

e-mail: zsolti.kovacs@gmail.com tel otthon: 0359/424-931, mobil: 0724/490-634, 0743/832-173, 0770/151-811

Országos jubileumi hálaadó ünnep Budapesten

Jubileumi hálaadó ünnepet tartottak október 19-20-án a Magyarországi Baptista Egyház Történelmi bizottságának szervezésében, a Kispesti baptista imaházban, az első anabaptisták Magyarország területére érkezésének 490. évfordulója és Bethlen Gábor, az anabaptisták jótévőjének Erdély fejedelmévé választásának 400. évfordulója alkalmából.

A 19-én, szombaton tartott ünnepi alkalommal, Papp János egyházelnök köszöntő szavai után határon túli egyháztörténészek tartottak előadásokat a következő témákban: „Anabaptisták sorsa Ausztria-Magyarország területén a Habsburgok korában” – Josef F. Enzenberger (Ausztria), „Anabaptisták Észak-Magyarországon” – Bánszky Tibor lp. Felvidékről (Szlovákia), és „Az anabaptisták helyzete Bethlen Gábor erdélyi fejedelem korában és azt követően” – Kiss Lehel lp. Szamosújvárról (Erdély).

Dr. Simon József testvér, a Romániai Magyar Baptista Gyüle-

kezetek Szövetségének elnöke olvasott ígét a Zsidók 12:1-2-ből. Ünnepi igehirdetésében elénk állította a hithősök követendő életpéldáját, és felszólított, hogy nézzünk a hitnek fedelmére, Jézus Krisztusra. A különböző területeken élő honi és határon túli magyar baptisták képviselői imádkoztak és adtak hálát a hitelődök áldozatvállaló életéért.

Vasárnap délelőtt, az imaáhitatot követően az Úr újabb lelki áldásokkal halmozta el a résztvevőket előadó testvéreink szolgálata által: „Hubmayer Baltazár vértanúsága – Az anabaptista reformáció hatása Ausztriában” címmel Josef F. Enzenberger, „Friss hírek feketék és japánok közötti hutteri telepekről” címmel dr. Szebeni Olivér egyháztörténész testvér tartott előadást.

Kovács Géza lelkipásztor-történész a 2Tim 2-ből hangsúlyozta az ige hirdetésének és terjedésének fontosságát, bár Pál apostol fogságban volt, „*de az Istennek Igéje nincs bilincsbe verve*”.

Az ünnepen a nagyvárad-belvárosi gyülekezet ének-zenekarának lélekemelő szolgálata Bokor Barnabás karmester vezetésével hangolta a szíveket az Úr magasztalására.

Az ünnepi hálaadás folytatódott délután a Hősök terén, az anabaptisták oltalmazója, Bethlen Gábor, Erdély fejedelme, magyar király szobránál, trónra lépésének 400. évfordulója alkalmából. Ünnepi beszédében dr. Mészáros Kálmán, a Magyarországi Baptista Egyház Történelmi Bizottságának elnöke elmondta, hogy a fejedelem: „Hitelődeinknek védelmet nyújtott, letelepedési jogot adott, vallásszabadságot biztosított, megélhetésüket vám- és adókedvezményekkel támogatta.

Ezt követően Papp János egyházelnökkel és Durkó István missziói igazgatóval együtt helyezték el a magyar baptisták nevében Bethlen Gábor szobránál a hálaadás és megemlékezés koszorúját.

KELEMEN SÁNDOR TOMI

A Hősök terén a Nagyvárad-belvárosi gyülekezet ének-zenekara, középen beszédet mond Papp János egyházelnök.

Székelykeresztúr – „Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ha megtérve hazaérkezett” – szeptember 22-én ilyen örömet ünnepelhetett a székelykeresztúri gyülekezet és körzet, melynek tagjai a kiskalambfalvi imaházban bemerítési ünnepélyre gyűltek össze. Az imaórán Kovács Csaba muzsnai és ifj. Vékás József kiskalambfalvi testvérek buzdítottak.

A délelőtti istentiszteleten id. Máté Zoltán testvér szolgált a Jn 1-ből. „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” – ilyen szavakkal tett bizonyosságot keresztelő János az Úr Jézusról. Jó volt újabb bizonyosságtételt hallani arról, hogyan keresi Isten az embert, hogy aztán megszabadítsa a bűneiből. A bemerítést Szabó Szilárd lp. végezte.

A délutáni hálaadó istentiszteleten Budai Lajos lp. szolgált. Jó volt együtt lenni Isten jelenlétében, hisszük, hogy a menny velünk ünnepelt.

A képen balról jobbra: Szabó Szilárd csíkszeredai lelkipásztor (Keresztúr körzet ügyintéző lelkipásztora), Szócs Erzsébet és id. Máté Zoltán.

(Kiss Ingrid-Krisztina)

Székelyudvarhely – Szeptember 29-én a gyülekezet, a körzet és látogatók a városból nagy örömet élhettünk át az Úr jelenlétében. Öt személy tett bizonyosságot az Úr Jézusról a bemerítés által, akik különböző háttérből jöttek az Úrhoz. Az igét Deák Zsolt és id. Veress Ernő tv-ek hirdették, majd délután a lelki növekedésről és a hálaadásról volt szó.

A képen balról jobbra: István József tv., Kiss Gabriella, Budai Pálma, Kalapács Andrea, Benyovszky Csaba, Szász Hunor, Budai Lajos lp.

Hálásak vagyunk az új tagokért, Isten áldja meg őket. (B.L.)

Homoródszentmárton

Október 13-án Homoródszentmártonban volt bemerítés, amikor két leány lépett az Úr Jézus nyomaiba és hitüket bemerítéssel is megpecsételték. Isten ígését Szabó Szilárd csíkszeredai lelkipásztor és id. Máté Zoltán gyűl. vén hirdette. Megható pillanat volt, amikor a bemerítésre sor került – a hallgatók, a szülők és a menny nagy öröme.

A képen a következő személyek láthatók: Szabó Szilárd lp., Budai Lajos lp., Pintyi Katalin, Pál Márta és Pál Ervin diakónus. (B.L.)

Idézet – *Albert Schweitzer* száz évvel ezelőtt, 1913-ban indult el Afrikába, és az általa Lambarene-ben létrehozott kórház szimbólummá lett: az önzetlen, áldozatos keresztyén szeretet és feltétel nélküli humanitás szimbólumává. A „Nagy Fehér Doktor”, ahogy színesbőrű páciensei hívták, orgonaművész és jelentős teológiai gondolkodó is volt. „A keresztyénség és a világvallások” c. munkájában különösen azoknak írt, akik lelkesednek a keleti vallásokért, és már-már a keresztyénség fölött állónak tartják: „Minden gondolkodó vallásnak választania kell, hogy etikus akar-e lenni, vagy olyan, amely a világot magyarázza. Mi keresztyének az elsőt választjuk, mint ami a legértékesebb. Feláldozzuk a logikus, önmagában lezárt vallásosságot. Arra a kérdésre: hogy lehetek egyszerre a világban és Istenben? – Jézus evangéliuma ezt válaszolja: úgy, hogy **a világban élsz, de úgy cselekszel, mint aki más, mint ez a világ...**”.

BEKE LÁSZLÓ

A szeretet illata

A szeretetnek illata van. És íze is. Olykor égett, szinte szenesre pörköldött kenyérhéj illata és íze. Hogy miért?

Régen történt, még a múlt század '70-es éveiben. Karácsony közeledett az eldugott, apró alföldi falucska lakói felé. Nem olyan fényesen, gazdagon, mint manapság, de azért tudta mindenki, hogy ott van már a kertek alatt. Szürke, hóval teli felhők kergették egymást, a varjak pedig a mezőkről beköltöztek a falusi kertekbe. Néhány idősebb, tapasztaltabb gazda ebből tudni vélte: fehér karácsonyunk lesz az idén.

Egy ilyen szépen, ünneplős-feketébe öltözött madárraj éppen az iskola udvarát szállta meg, amikor nagy zajjal kivágódott annak kétszárnyas ajtaja, és a szabadság összes örömeivel feltöltek a gyerekek rajta. Ijedt káro-gással rebbent szét a társaság, hogy majd néhány méterrel odébb folytassák megkezdett munkájukat. A gyerekcsapat hozzájuk hasonló ricsajjal vágott neki a hazafelé vezető útnak. Közülük többek csak hosszú gyaloglás után jutottak haza, valahová a falu környéki tanya-világba.

Egy bojtos sapkás kisfiú is szorgalmasan szedegette a lábait az egyre erősebb szürkületben. Útközben még kigyönyörködte magát a kissé földbe süppedt vegyesbolt kirakatánál, ahol néhány piros ruhás, nagyszakállú atyafi (bizonyos Miklós valamennyi) mosolygott biztatón a járókelőkre. Haladtában egyre erőteljesebb lett benne két, egymással szoros kapcsolatba hozható érzés: az egyik a távolságé. Messzire kellett neki is mennie, jóval túl a vasúton, valahová az erdő szélé közelébe. A má-

sik érzés pedig az egyre erősödő éhségé volt. Milyen jó is lesz a meleg szobában, finom illatok és a szeretett család társaságában megpihenni! De hol van az még!

Rákanyarodott arra az utcára, amely már kifelé vezetett a településről, még jobban meggyorsította a lépteit, és nem bánta, hogy a csipős december esti szél piros rózsákat rajzol az arcára. Ismerős és barátságos volt a környék, és az út, amely hazafelé vezet, ugyancsak ilyen lehet. Az utcát szegélyező fák kopasz ágai között váratlanul egy ablakszem fénye villant meg. Normálisan ebben semmi különös nem volna, de az, ahonnan a fény világított, hát az maga volt a megtestesült tragédia. Az az apró fénysugár egyetlen pillanat alatt romhalmazzá tette az összes reményt és sietős törekvést, amely a közeli hazaérkezéssel és az áhított vacsorával volt összefüggésben. A kisfiún villámként cikázott át a felismerés: csütörtök van! És csütörtökön van esti bibliaóra (amely, mint az illik tudni, faluhelyen „bibliakétóra”), abban a templomban, ahová az édesanyja és a nagyszülei is járnak. Erre nem számított! A máskor olyan meghitt, kedves helyre durcás, kelletlen képpel, és az egész világot vádolva nyitott be.

Még bőven volt idő a kezdésig, mégis voltak már néhányan, és az ő családja is természetesen ott ült már a megszokott helyén. Akkoriban még pontosan jártak az órák, és a későn jövő ritka volt, mint Kaszás Bandi bajusza... Akármilyen tragikus és felháborodott

képpel is érkezett, meleg mosollyal fogadták, és egy rövid interjú keretében (Hogy vagy? és Hányast kaptál?) a napi történések felől érdeklődtek. „En éhes vagyok!” – tört ki belőle az elkeseredettség, tudva azt, hogy a legnagyobb csoda lenne, ha ezt a kérést valaki orvosolni tudná.

És akkor, talán azért, mert karácsony közeledett, és néhány kósza, túlbuzgó angyal már elvetődött arra a vidékre is: de megtörtént a csoda. Egy idősebb néni felkelt a helyéről, kifutott, és néhány perc múlva hatalmas szelet, kemencében sült, és még meleg kenyérrel tért vissza. Akkorával, amekkorára azt szokták mondani arrafelé, hogy „Nem töri le a kezede?”.

„Tessék, fogadd el, szeretettel hoztam!” – hallotta valahonnan a néni hangját. Megbűvölve vette kezébe, és olyan ünnepélyes érzéssel harapott belőle, mint kenyérből még soha. Foga alatt megcsikordult a kissé szenesre égett kenyérhéj, és ő egy életre magába fogadta ízét, illatát annak a csodálatos kenyérkaréjnak. Akkor kezdte érteni, és azóta már tudja is: aki kenyeret tud adni, az valami titokzatos módon önmagából ad egy falatnyit. Ennek íze és illata soha nem hagyja el az embert.

...

A szeretetnek, tehát íze van és illata. Olykor égett, szenesre pörköldött kenyérhéj íze és illata.

Cikkírónk Tázlárón (Mo., Bács-Kiskun m.) lelkipásztor; az idén is előadója volt a fiatal házaspár hetének a Hargita táborban.

Az oldal grafikái: Szekeres Béla

Versek és vallomások írás **Gerzsenyi Sándor** Meditáció címmel, 2003-ban megjelent kötetéből.

Köszöntő

Kissé romantikusnak tűnik e megnevezés: SZERETET. Arra enged következtetni, hogy ez az újság egy több mint tízezres létszámú nagy család egyik összekötő ereje kíván lenni. Amennyiben ez valóban így van, az én feladatom természetesen nem is lehet egyéb, mint biztatni és lelkesíteni az Olvasókat és a Szövetségben élő valamennyi testvért: éljete a lap címéhez méltó módon: szeretetben!...

Magyarországi laptársunknak, a Békehírnöknek a főszerkesztője írta ezeket a kedves sorokat a Szeretet újraindulásakor, az 1990-es decemberi számban. Ugyanannak az évnek a tavaszán már személyesen is járt nálunk, egy hétvégén írásról-szerkesztésről tanított Kolozsvárott. Majd '95. augusztusában, a Hargita táborban, fiataloknak tartott újságírói szemináriumokat. Találkoztunk egyszer a budapesti szerkesztőségben is – jól fogtak a tanácsai – későbbi levélváltásainkat sem feledjük. **Gerzsenyi Sándor** lelkipásztor-költő-szerkesztő decemberben tölti 80. életévét. Köszöntjük sok szeretettel. Hálásak vagyunk a sok drága versért, énekszövegért. Életén és szolgálatán Isten gazdag áldása legyen továbbra is! (A szerk.)

Örökkévalóság

Röpke percek, múltó órák,
szálló évek, s jön a vég.
Minden romlik, minden porlad,
s földi utunk végetér.
Ámde Isten ide küldte
áldott, drága Gyermekét;
Jézus által nekünk adja
dicső, égi Édenét.

Ott, a mennyben nem bánt többé
bánat, könny és fájdalom,
Örök béke lesz a részünk:
a megígért nyugalom.
Kapu nyílik, ajtó tárul,
a Menyasszony célba ér.
Égi áldás száll fejünkre,
ott vár ránk az „égi bér”.

A túloldalon lefelé

Átkeltem már a jeges bércek ormán.
Elfáradtam. Csendesen ballagok.
A csúcson túl lankás, virágos rét vár.
A kenyerem végig el nem fogyott.

Szívem fölött e kopott, régi könyvet,
– Mint botját Mózes, úgy szorongatom.
Könnyű megállni, és menni is könnyebb,
Ha ezentúl is lesz támaszom.

A múlt időknél mély, sötét kútjából
Merít a restülő emlékezet:
Ő volt oltalmam, ő, a drága Jézus,
S én áldom azt az átszegzett kezet!

Mert az a kéz a biztos oltalom, hol
Békességben lakozva nyughatom.
Ki nem ragadhat senki sem e kézből.
Megtart a hit, őriz a bizalom.

Elfogadom, hisz Uram megígérte,
Hogy készít számomra örök lakot.
Nem fél szívem, megyek tovább, előre.
Nyugodt léptekkel bátran indulok.

Betelve az élettel

Valamikori teológiai igazgatóknak, Baranyay Mihály testvéremek volt egy „beugratós” kérdése. Engem is maga elé citált egyszer, és föltekerte az ominózus kérdést: „Jól gondolja át a testvér! Tudna-e más is lenni, mint lelkipásztor?” Kapásból mondtam erre egy hetyke „igen”-t, mire ő így folytatta: „Akkor a testvér ne legyen lelkipásztor!” Erre aztán szinte „megállt bennem az ütő”, ahogy mondani szokták és teljesen oda lett a jó hangulatom. De azóta számtalanszor beláttam már, milyen helyénvaló volt ez a kérdés. És életutam váratlan hajtűkanyarjainál kiderült „szerencsére!” – hogy nem tudnék, de nem is akarnék más lenni, csak az Úr szolgálja, mégpedig ebben a klasszikus formában, hogy lelki-pásztor. Nekem ez az egyetlen utam, az egyetlen lehetséges életformám.

Egyszer egy „mafla” ismerősöm faggatott: „Maga mindig lelkész volt, fiatal kora óta?” – Igen! – válaszoltam. „Ezek szerint maga soha nem is dolgozott?”

Na, mit lehet erre mondani? – És mégis! Szeretem a hivatásomat, és boldog vagyok, hogy az Úr erre az útra állított. Mert gyötrelmes és kilátástalan lehet úgy élni, hogy valaki nem azt teszi, amit tennie kellene. Ha nincs a helyén. Ha mindig más szeretne lenni, mint aki, vagy ami. Az ilyenek mondogatják keserűen: Torkig vagyok az élettel! Elegem volt mindenből!

Nem így Ábrahám, az Isten embere! Őrála ezt olvassuk: „betelve az élettel, elődei mellé került”. Nem az élettől megcsömörlötten, nem megutált vénkorában, hanem betelve az élettel. Betöltötte rendeltetését. Betöltötte életét a Mindenható Isten. A katolikus fordítású Biblia rendkívül szép, árnyalt mondattal fejezi ki Ábrahám elmenetelének körülményeit: „Áldással teli korban, megöregedve és az életet meglelve halt meg.”

Amikor olvasom a Szentírást, az elsősorban nekem szól mindig. Erre a kedves nekrológra is felkaptam a fejemet. És kérdeztem azonnal: Vajon én hogy vagyok most ezzel? Egyelőre még nem érzem, hogy beteltem volna az élettel. Igaz, Ábrahám ósátámhoz képest én még csak ifjúkorban vagyok, hiszen ő 175 évet ért meg. Isteni oldalról nézve az is igaz, hogy áldással

teli korban vagyok, mert nap mint nap áldások gazdag folyói áradnak felém az Úrtól. Bárcsak tudnék én is áldássá lenni mindazok felé, akik miatt még itt kell lennem!

Betelve az élettel... Amint ezen elgondolkodom, arra a szomorú felismerésre jutok, hogy annyi mindennel beteltem már, de ez meg sem közelíti Ábrahám beteljesedett életét. És én a „hiánylistámon” is annyi mindent számon tartok, amit még nem kaptam meg az élettől. Ha ugyan tényleg meg kellett volna kapnom azokat. Arany János kesenyés sorai jutnak az eszembe: „Az életet már megjártam. Mit szívemben vágyva vágytam, Azt nem hozta, Attól makacsul megfoszta!” (Epilógus)

Jobban be kellett volna telnem az igével! Ha a családban – régen – valaki egy ismerősnek tűnő bibliaverset szeretett volna megtalálni, odafutottunk édesapámhoz, őt kérdeztük, hol van megírva. És ő többnyire „kapásból” mondta, vagy egészen pontosan, vagy hozzátéve. Nekem „konkordanciáim” vannak. Nem ismerem eléggé a Szentírást.

Betelni kegyelemmel. Ez is hiányos. El-elbizonytalanodom, amikor „az Úr nagy napjára” gondolok. Tudom, fel van írva a nevem az élet könyvébe. De az ige azt mondja, hogy csak „aki győz..., annak nevét nem törölöm ki az élet könyvéből”. Fogok győzni mindig? Az út végéféle is? Ha beszűkül az elmém, nem fogok szégyent hozni szent nevére?

És betelni békével és szeretettel! – Olyan „előítéletes” vagyok! Ha valakiben csalódtam, nem akar helyreállni a bizalmam iránta. Nem akarom elhinni, hogy időközben megtérhetett, megváltozhatott. Vagy én voltam igazságtalan vele szemben. Azt viszont szeretném természetesnek tekinteni, hogy aki énbennem csalódott, tudja rólam, hogy Isten kegyelme azóta már helyreállított. Jézus vére „mindent jóvá tett”.

Betelve az élettel... Bárcsak azt jelentené, hogy amit rábízott az Úr, én azt mind elvégeztem. Bár érzem a hiányokat, sok vonalon a befejezetlenséget, de ő (talán) meg lesz elégedve velem... Akármikor jön, mondassák rólam is: „áldásokkal teli korban” érte a haza hívó szó!

Karácsonyi hangulat

De miért van szükségem karácsonyi hangulatra, hogy karácsonyi gondolatokkal foglalkozzak?

Ma reggel újból felmerült bennem a kérdés: milyen a karácsony igazi hangulata? Úton voltam a munkahelyem felé, 7 óra után néhány perccel. Magam mögött hagyva az ébredező várost, kitekintve a szürkületen keresztül láttam a kopár, hó nélküli mezőket. Még hideg sem volt, plusz nyolc-tíz fok lehetett, a rádióban pedig a venezuelai karácsonyi készülődésről adtak hírt az Europa FM hullámhosszán. A híradó előtt és után is, csak átlagos dalokat sugároztak, karácsonyi énekek még véletlenül sem kerültek a listára. Érthető, hisz november 7-ét írunk, nekem pedig nemsokára lejár a határidőm és be kell nyújtanom a karácsonyi cikket. Kicsit nehéz karácsonyi gondolatokkal foglalkozni ilyen korán, valószínű azért, mert nincs még a levegőben az a tipikus karácsonyi hangulat.

De miért van szükségem karácsonyi hangulatra, hogy karácsonyi gondolatokkal foglalkozzak? Munka közben egy kis üzletbe fordultam meg, és amíg várakoztam, szemet szűrt, ahogy a polc tetején szép sorjában – kicsik elől, nagyok hátul –, mereven állnak a katonás mikuláscsokik – az idén most láttam őket először. Eszembe jutott, hogy gyerekkoromban milyen fontos része volt a karácsonynak a mikuláscsoki, a szaloncukor, az ajándékok (nem csak otthon a fa alatt, hanem nagymamától és az imaházban is), és természetesen a karácsonyfa. Ha bármelyik is hiányzott volna, teljesen más hangulata lett volna a karácsonyomnak.

Az évnek ezt a parkolóját (mert mindenkinek önkéntelenül is meg kell állnia karácsonykor) különböző becenevekkal illetjük, amelyek közé tartozik az „ajándékozás ünnepe” is. Szép hagyomány, valóban segíthet a hangulat megteremtésében, de nem hiszem, hogy egy karácsonyi csomagolással ellátott ajándék segítené nekem abban, hogy most karácsonyi gondolatokkal foglalkozzak, és sikerüljön összeraknom néhány értelmes mondatot.

De miért van szükségem karácsonyi hangulatra, hogy karácsonyi gondolatokkal foglalkozzak? Ugyancsak munkaidő alatt sétáltam a város egyik sétálóutcáján és föltekintve láttam, hogy (még, és nem már) a karácsonyi fényekhez szükséges felszerelések a fejem fölött csüngnek. Ez nem volt akkora meglepetés, mint a mikuláscsokik, mert láttam ezeket nyáron és tavasszal is.

Igen, tagadhatatlan, hogy a városi díszítés nagy mértékben hozzájárul a karácsonyi hangulat megteremtéséhez, és mi sem bizonyíthatja ezt jobban, mint az, hogy a feltámadási ünnep úgy jön és megy, városon és falun egyaránt, mint bármelyik átlagos hétfőre.

De a kérdés marad: miért van szükségem karácsonyi hangulatra, hogy karácsonyi gondolatokkal foglalkozzak? És ez a kérdés elengedhetetlenül vonz egy másikat: *Hogyan lehet ez a karácsonyom értékesebb, mint az összes többi?*

Amikor úgy érezzük, hogy valami elfásult és nem nyújtja azt, amit legelőször adott nekünk, amikor valamit annyira megszoktunk, hogy nem kényelmet, hanem már a frusztrációt „ajándékozza”, akkor hajlamosak vagyunk inkább a részleteket hibáztatni, és azokat megváltoztatni. Így történik (évről évre), hogy egyre nagyobb és nagyobb szükségünk van a karácsonyi hangulatra, különben

nem érezzük a karácsony megérkezését, ittlétét és igen: *a karácsony örömét.*

Hiszem, hogy ha nem a részleteket változtatjuk meg, és nem a hangulatot fokozzuk, hanem a mi hozzáállásunk újul meg, nagy esélyünk van egy igazi 2013-as karácsonyra. Hagyjunk magunk mögött minden előfeltételezést a Krisztus születéséről szóló igeszakaszokról, de használjuk ki az adventi időszakot a karácsonyra való igazi felkészülésre, ami nem hangulattól, díszítéstől, ajándéktól vagy emberektől függ.

Karácsonyi imádságom az, hogy legyen számunkra is olyan új, természetfeletti és friss Krisztus születésének története, mint Jézus kortársainak: „*Ki hitte volna, ki előtt volt nyilvánvaló...*”.

SZÜCS ZSOLT, Arad

A Nagyváradi-belvárosi ifiénekkar a rogériuszi ébredési konferencián.

„Hétköznapi csodái”

Kolozsvári regionális konferencia Kiskapuson

Több mint 100 fiatal gyűlt össze október 4-6. között Kiskapuson dicsérni Istent, újra rácsodálkozni és megosztani egymással az életünk, hétköznapi csodáit. A konferencia témája: „Hétköznapi csodái” volt.

A konferencián négyféle csodáról volt előadás: Megtapasztalások csodája (Szabó László), A szeretetkapcsolatok csodája (Petyár Lóránd), A megtérés csodája, és Az új élet csodája (Veress Efraim). Az előadások mellett sétálni, sportolni, filmet nézni is lehetett és természetesen új barátságokat kialakítani, vagy a régiéket mélyíteni.

Jó volt Isten jelenlétében lenni, felemelő volt a dicsőítés és bátorító volt az élő bizonyágtevéseket hallgatni, melyek mind a konferencia motóját támasztották alá: „Az Úr csodákat tesz hívével! Meghallgat az Úr, ha hozzá kiáltok.” (Zsolt 4,4).

Két gondolatot és egy bizonyágtevést szeretnék kiemelni. Az első gondolat: „az igazi csoda, hogy Isten van” (B.D.). Ez megváltoztatja a mindennapjainkat, hogy van Isten, hogy ott van a mindennapomban, nem nekem kell irányítani.

A másik, hogy a megtapasztalásaink által kell, hogy nőjön a hitünk őbenne. A tapasztalatok mindig Krisztusra kell mutassanak, és nem azért vannak, hogy a vágyainkat kielégítsék. (P. L.)

Sokszor, amikor csodákról beszélünk, akadnak olyan racionalista emberek, akik találnak mindenre magyarázatot és nem tudják elfogadni azt, hogy igenis ez egy csoda. Így jártam én is, amikor haza jöttem és az egyik évfolyamtársamnak meséltem a csodákat, amik elhangzottak a konferencián. Mindegyikre talált magyarázatot, kivéve egyet, és ezt szeretném veletek is megosztani.

G. J. tett bizonyágtevést arról, hogy őt minden reggel az Úr ébreszti, akár milyen furcsának is tűnik, ő nem használ csörgő órát, nem állítja be a telefonján az ébresztőt, és mindig percre pontosan ébred, ha kell hajnali 4-kor, ha kell reggel 9-kor. Habár néha érez kísértést arra, hogy ébresztőt állítson, főleg ha mások is függnek tőle, de nem teszi, mivel ő ezt egy csodaként éli meg minden reggel, hogy Isten felkölti és ez már jó pár hónapja így történik.

Isten ma is képes csodákat tenni mindannyiunk életében. A Mk 10:27 ezt írja „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges”. A 9:23-ban pedig ezt mondja Jézus „Minden lehetséges annak, aki hisz”. A két igeverben egy a közös: „minden lehetséges”. Kinek? Istennek, és annak aki hisz. Hinni azt jelenti, hogy elhiszük azt, amit nem látunk. Nincsenek megtapasztalásaink, nem történik csoda az életünk-

ben? Azért van ez, mert nem hiszünk, nem hiszünk a csodákban, nem hiszünk sok helyzetben azt, hogy Isten képes átvezetni rajta, vagy képes nagy dolgokat tenni. Jézus azt mondja, hogy ha szívünkben hiszünk és nem kételkedünk, akkor megkapjuk azt, amit kérünk. „...aki azt mondja ennek a hegynek: *Emelkedjél fel, és vedd magad a tengerbe és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond az megtörténik, annak meg is adatik az*” (Mk 11,23).

A hegyeket mozgó hit a Szentlélek által a szívünkben lakik, szánkkal hozzuk mozgásba, és szemünkkel meglátjuk azt. Akkora a mi hitünknek a mértéke, amekkora dolgokat kérünk. „*Higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek megkapjátok, és meg is adatik nektek.*” (Mk 11,24)

Én ezen a konferencián megkaptam a csodát, amire vágytam, mert hittem benne. Hálás vagyok a konferenciáért, azért, hogy meglátogatt bennünket az Isten, tanított, bátorított, hatalommal munkálkodott közöttünk. Köszönjük a szervezőknek a fáradozásukat, szeretetüket, odafigyelésüket minden apró kis részletre. Jó volt ott lenni, együtt lenni, közösségekben lenni Istennel és egymással. Mindenért az Úr a dicsőség!

BARTHA CSILLA-KATALIN
Marosvásárhely

Az Ifjúsági élet anyagát gyűjtötte és szerkesztette: GERE LEONA (mustarmag.emabisz@gmail.com)

Áldott ünnepeket kíván az EMaBISz!

Könnyes szemmel és fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva búcsút vettünk a szeretett édesanyától, nagymamától. **Gál Berta** 1928. szeptember 25-én született Görcsönben. Házasságot 1956. december 7-én kötött Gál Andrással, akivel Szilágykereden telepedett le, és az ottani gyülekezet tagja lett.

Az Úr négy gyermekkel ajándékozta meg őket: Júliska, Edit, Amál és Gabi, valamint hét unokával és hét dédunokával, akikért sokat imádkozott. 18 évet töltött özvegyen, míg ereje engedte szorgalmasan látogatta a gyülekezeti alkalmaikat. Utolsó éveit Aradon töltötte családjá szeretetteljes gondviselésében, azonban szíve mindig haza vágyott. Élete utolsó három évét a fizikai és szellemi elgyengülés jellemezte. Augusztus 18-án sóhaj és jajszó nélkül hunyta le szemeit, hogy egy szebb és jobb helyen nyissa fel, ahol már várt rá Megváltója.

A temetésen a helyi fúvósok és az énekkar szolgált. Bándi Sándor lp. hirdette az ígét a 2Sám 14:14-ből mondván, hogy testünknek meg kell halnia, de a lelkünk Isten országába költözik, s vigasztaljon minket ez a tudat. Családjá a feltámadás és viszontlátás reményével búcsúzik: „*Számunkra te sosem leszel halott, Örökké élni fogsz, mint a csillagok, Drága jó szívét, két dolgos kezét, áldd meg jó Atyám, S mi köszönjük, hogy ő lehetett a mi Édesanyánk.*” **(Kelemen Tilda)**

Pécskán, október 21-én, **Ordódi Ilona** testvérnő temetésére gyűlt össze a helyi gyülekezet, és az Arad-belvárosiból egy énekcsoport. Testvérnőnket hosszú betegség után, 89 évesen szólította magához az Úr. A kápolnánál a Jel 14:13 alapján hangzott a vigasztalás ígéje magyar nyelven, románul a helyi román baptista gyülekezet elöljárója, Radu Petrișor a Zsid 10:35-39 szerint bátorította a gyászoló családot.

A sírnál, az 1Kor 15:12-14, 20 szerint, Simon András lp. szólt a feltámadás reménységéről. Az énekkar hitvalló énekei és a román gyülekezet fúvószenekara mindnyájunk szívét reménységgel töltötték be. Isten vigasztalását kívánjuk a hátramaradt férj és a gyászoló család részére. **(S.A.)**

Deák Géza testvérünket 73 éves korában, október 3-án szólította magához Teremtője. Testvérünk 1940-ben született Szilágynagyfaluban. Egész fiatalon került el Nagybányára, családot alapított, és élete utolsó pillanataig a baptista gyülekezet tagja volt.

Élete utolsó hónapjait amputált lábbal, ágyhoz kötve töltötte. A betegség újabb hullámai egyre nehezebbé tették utolsó napjait. Tudatosan készült e földi létből való eltávozásra, bizonyítja ezt az is, hogy kifejezte azon óhaját, hogy a nagyfalui temetőben szeretne örök nyugalomra térni.

A nagybányai gyülekezetből népes csoport kísért el testvérünket a nagyfalui utolsó útjára. A kápolnánál János Csaba nagybányai lp. hirdetett ígét a Thessz 4:13-18-ból. A sírnál kezdő és záró imát mondott Kabai János (Nagyfalu), valamint Mátis Csaba (Nagybánya). A Jel 1:7-8 alapján Nagy István tv., a helyi gyülekezet lelkipásztora szolgált, közreműködött a helyi fúvószenekar és az összevont (Nagyfalu-Nagybánya) énekkar. Istenünk vigasztalja a gyászoló családot. **(Mátis Csaba)**

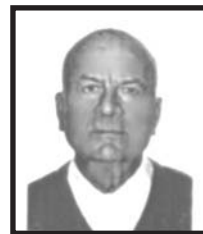
Magyarlónán október 8-án kísértük utolsó földi útjára **Mártonfi Mária** (61) testvérnőnk, akinek elköltözése mindenki számára váratlan volt. Mivel a januárban tapasztalt súlyos betegségéből úgy látszott, hogy felépülőben van, a mostani eset hirtelensége nem csak a férjét, András testvért döbbenetbe ejtette (akivel 40 évet élt házasságban),

hanem a családot és a gyülekezetet is.

A gyászistentiszteleten magyar nyelven Módi Miklós lp. (Szilágysszentkirály) a Jel 4., román nyelven pedig Kis-Juhász Vilmos lp. (Kolozsvár) a Zsoltárok 74,23-28 alapján hirdette az ígét. A temetőkerben Sallai Jakab lp. (Arad) szólt a feltámadás örömhírét (1Kor 15,53-58). Reménységet serkentő énekekkel szolgált a helybeli gyülekezet énekkara és fúvóska is. Istenünk gazdag vigasztalását kívánjuk a kiterjedt gyászoló családnak. **(Borzási Pál)**

Megrendülten, mély fájdalommal a szívünkben, de megnyugodva az Úr akaratában tudatjuk, hogy Szilágyballán **id. Király Dezső** elhunyt október 24-én. Élt 76 évet. Úgy a háznál, mint a temetőkerben a szilágyballai ének- és zenekar szolgált, ifj. Veress Ernő helybeli lelkipásztor hirdette az ígét.

Kihangsúlyozta, hogy a kegyelmi idő most van, és ezt bárki megragadhatja. Aznap munkájában elfáradva, délután lepihent és Isten úgy látta jónak, hogy magához vigye abba a dicsőségbe, ahol nem lesz fáradtság, küzdelem, betegség, hanem örök öröm, boldogság, szeretet. 1963. május 16-án kötött házasságot Tunyogi Klárával. Ez év pünkösd vasárnapján családi körben ünnepelték házasságuk 50. évfordulóját. Isten hat gyermekkel és 12 unokával áldotta meg őket. Nagyon sokat küzdött, dolgozott, hogy gyermekeinek egy jobb jövőt biztosítson. Erejéhez, tehetségéhez képest mindegyiknek, amiben csak tudott, ment és segített. Keze munkája mindenhol megtalálható. De mindezek a múlandó dolgok mellett egy szebb és jobb örökséget hagyott ránk. Azt, hogy szeressük Istent, Isten házáat, tiszteljük, becsüljük egymást és tartsunk össze. Köszönjük rokonainknak, szomszédainknak, barátainknak, hogy e nehéz napokban nem szüntek meg értünk imádkozni – „...ily szép viszontlátásra!” – EvKar 314. **(Bántó Erzsébet)**

Tóth Rozália testvérnő temetésére gyülekeztek augusztus 9-ikén a nagyszalontai temetőben sokan azok közül, akik ismerték és szerették Rózsika nénit. Valójában sokkal többen voltak azok, akik részesedtek a mai idők „Tábitá”-jának önzetlen szeretetéből, akinek Istentől kapott ajándéka volt a bárminemű segítségnyújtás, ügyintézés, ajándékozás. Egész életét átszötte hitének ilyen gyakorlati módon történő bemutatása. A múltó évek megannyi próbája és keserősége sem tudta kioltani belőle ezt a samaritánusi tettekkészséget. Egyedül az egyre jobban elhatalmasodó betegsége volt képes gátat szabni szívjósa láthatóvá tételének. Hisszük, hogy jócselekedetei követik őt a mennyei hazába.

A temetésen igei vigasztaló szavakkal szóltak Simon József, Giorgiov Adrián, Megyesi József, Kovács Gyula és Füstös Gyula lelkipásztor testvérek. Hadd oldja a gyász fájdalmát testvérnőnk élet példájának követése! **(F.Gy.)**

A megtestesülés kifürkészhetetlenül mély titok

Nincs abban semmi különös, ha értelmes elmék hihetetlennek érzik Jézus Krisztus evangéliumát, amely az emberi értelem számára fölfoghatatlan dolgokról szól. Ám szomorú, hogy sok embert mondva-csinált nehézségek riasztanak el a hittől.

Vegyük például a helyettes jóvátétel sokak szerint elfogadhatatlan igazságát. Hogyan hihetnénk el, hogy a názáreti Jézus halála az egész világ minden bűnét eltörölte? Vagy ott van a feltámadás, amit megint csak sokan találnak botrányosan hihetetlennek. Vagy ott van a szűztől születés, amelynek tagadása századunk protestantizmusában igen elterjedt. Hogyan hihetnénk ilyen biológiai képtelenségben? – kérdezik sokan. Vagy mit kezdünk az evangéliumi csodákkal. Az ilyen történetek már csakugyan fölöttébb hihetetlenek. – Efféle problémáktól gyötörve sokan vesztegelnek manapság a hit előszobájában.

Pedig a valódi nehézség – mert ez a legmélyebb titok, amellyel az evangélium szembesít bennünket – egyáltalán nem itt keresendő. Ez a nehézség, ez a titok nem a jóvátétel nagypénteki, nem is a feltámadás húsvéti, hanem a megtestesülés karácsonyi üzenetében rejlik. A legmegdöbbentőbb, az igazán megdöbbentő

állítás a keresztyéneknek az, hogy a názáreti Jézus Isten volt emberi alakban – hogy az Isteni Fenség második személye az emberiség sorsát megfordító „*második emberre*” vált (1Kor 15,47), az emberi nem második fejévé, s az emberi természetet istenségének fogatkozása nélkül vette magára, azaz: a názáreti Jézus éppolyan igazán és teljesen volt Isten, mint amilyen igazán és teljesen ember volt. Íme, kétszeresen is nagy titok: több személy Isten egységében: Isteni fenség és emberi természet egysége Jézus személyében.

A krisztusi kijelentés legnagyobb, legkifürkészhetetlenebb mélységei abban rejlenek, ami az első karácsonykor történt. „*Az Ige testté lett*” (Jn 1,14), Isten emberré lett, a Fiúisten egy zsidó kisfiú lett, a Mindenható mint tehetetlen újszülött jelent meg a földön: egy kisbaba, aki csak feküdni tud és nézni és kapálózni és nyöszörögni, akit éppúgy kell szoptatni és pelenkázni és beszédre tanítani, mint bármely más gyermeket. És ez csöppet sem volt káprázat vagy megájtás: Isten Fia valódi kisbaba volt. Minél jobban belegondolunk, annál megdöbbentőbb.

A keresztyén hitnek ez a valódi botrányköve. Ez az, amin elbuktak a zsidók, a muzulmánok, az unitáriusok, a Jehova

tanúi és többnyire azok is, akik a fent idézett nehézségek (a szűztől születés, a csodák, a jóvátétel, a feltámadás) okán hárítják el maguktól a hitet. Az evangéliumi történet egyéb részleteivel kapcsolatos nehézségek általában a megtestesülést illető hit teljes vagy legalábbis részleges hiányából fakadnak. Mert ha a megtestesülést valóságként fogadjuk el, a többi nehézség elillan, mint a délibáb.

Valóban: ha Jézus nem lett volna több, mint egy igen figyelemreméltó, szent ember, akkor csakugyan nehéz lenne elhinni, amit életéről és cselekedeteiről az Újszövetség állít. Ha viszont Jézus személye ugyanaz volt, mint az örök Ige, aki az Atya akaratát a teremtésben véghezvitte, „*aki által a világot is teremtette*” (Zsid 1,2), akkor nincs mit csodálnunk azon, ha a világba jöttét, földi életét és a világból való távozását is a teremtő erő friss kiáradása kísérte... Ha elfogadjuk, hogy Jézus Isten volt, akkor az iménti állításokban nincs okunk nehézségeket találni, minden összeáll és tökéletesen összefügg. A megtestesülés kifürkészhetetlenül mély titok, ám általa az Újszövetség minden részlete értelmet kap.

(J.I. Packer: *Igaz istenismeret* – Harmat; részletek A testet öltött Isten c. fejezetből.)

⇒ Érszöllősen a falu fölött, a hegy oldalában van a magyar baptisták temetője. A sírokhoz meredek kaptatón jutni fel, ahonnan aztán kilátás nyílik távoli határokig. **Id. Borzás László** (86) életútja is meredélyeken át vezetett. És mint aki messzebb nézett, a tragédiákon túl feljebb látott, Istennek hozzá való kegyelme folytán most célba ért. Szeptember 28-án, egy szombat délutáni szelíd napsütésben volt a temetése. Végtisztességet tenni nagyon sokan eljöttek. Isten ígét Veress Efraim helybeli és Papp Dezső biharpüspöki lelkipásztor hirdette. A gyászistentiszteleten szolgált még két gyülekezeti elöljáró: Híri János Érszöllősről és Balla Frigyes Székelyhídról, közreműködött az alkalmi énekkar Ferenczi János vezetésével.

Id. Borzás László 1927. június 30-án született Érszöllősen. Nagyon fiatalon árvaságra jutott, így megélhetéséről saját magának kellett gondoskodnia. A Lukács családnál kapott munkát, az ő példájuk nyomán került közel Istenhez, elfogadta az Urat és bement a családba. Aktív tagja lett a gyülekezetnek. Házasságot 1953. szeptember 30-án kötött Lukács Erzsébettel. Két gyermekük született: Erzsébet és László, akik négy unokával és két dédunokával ajándékozták meg. Családját igyekezett az

Úr ösvényén igazgatni. Részt vállalt a közösség munkájában is: egyik alapító tagja volt a pengetős zenekarnak, a diktatúra nehéz éveiben hosszú időn át hordozta a gyülekezeti elöljáró tisztét. Családi házuk ajtaja mindig nyitva állt a vendégfogadásra.

Ács és kőműves mesterséggel kereste a kenyerét, önzetlen segítőkészségét és megbízható munkáját a faluban és a környéken számosan tanúsíthatják. Feleségét tragikus baleset következtében veszítette el – 30 évet éltek boldog házasságban. Azután is hűségesen szolgált a közösségben, szelíd, derűs természete folytán mindenki kedvelte. Szeptember 26-án, csendesén távozott e földi létből. Életének szép példája, és emléke legyen áldott! (**Sz.L.**)

Március 13-án fájó szívvel búcsúztunk **Szölősi Juliánától**, akit 78 évesen hirtelen hazaszóltott az Úr. Testvérnőnk 1935. január 30-án született, bementése 1998. augusztus 2-án volt Papp Dezső lp. által.

A zerindi gyülekezet hűséges tagja és látogatója volt, amíg betegsége nem korlátozta ebben. A gyászistentiszteleten Istenünk vigasztaló üzenetét János Levente a helyi gyülekezet lelkipásztora hirdette a Préd 3,20 alapján, hangsúlyozva Isten teremtetők munkáját a jelenvaló világ múlandóságát és az örök élet reménységét. Testvérnőnk emlékét megőrizzük szívünkben! (**J.T.**)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Lelkipásztorra avatásának 20. évfordulójára emlékeztünk

Összegyűlt a körzet tesvérisége szeptember 29-én délután a bihari imaházban. Vendégszolgálatra Elekes József lp-t hívtuk meg. Egy meglepetést tervezünk testvérünk számára, megemlékezve lelkipásztorra avatásának 20. évfordulójáról. Levetítettünk egy fotósorozatot az elmúlt két évtizedről, majd elénekeltünk Elekes tv. kedvelt énekei közül jó néhányat. Szász Attila ismertette az *„Egy lelkipásztor-avatási mozaik”* címmel a Szeretet 1993. novemberi számában megjelent Vass Gergely írást. A tamási gyülekezetből Telegdi Imre tv. a 115. Zsoltárral köszöntött: *„Nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget.”* Befejezésül vendégünk az Ez 15:1-8 és a Jn 15 alapján a *„haszontalan és a hasznos szőlőtő”*-ről hirdette az igét. Isten áldását kívánjuk Elekes testvérek életére és szolgálatára. **(Sz.A.)**

SZILÁGYOSOMLYÓ – Kulcsár Zoltán és felesége Sára augusztusban ünnepelte az 50. házassági évfordulót, három lányuk, három vejük és négy unokájuk jelenlétében. Az elmúlt évekért hálások vagyunk az Úrnak, a következőkre kérjük az ő áldását. **(A család.)**

NAGYVÁRAD – Hálás szívvel vettünk részt szüleink gyémántmenyegzőjén.

Id. Szabó Mihály és Irénke 1953-ban kötött házasságot. A június végén tartott megemlékezésen Giorgiov Adrián lp. a 128. Zsoltárral köszöntötte őket:

*„Mind boldog az, aki féli az Urat és az ő útait jár”. Elsősülött fiuk hangsúlyozta: ezen a hosszú úton az örömek mellett sokszor voltak próbák és nehézségek, de mindezekben: „Mindeddig megsegített minket az Úr”. Szüleink életét jellemezte a szerénység és az Isten iránti tisztelet, szolgálat. Házasságukat az Úr két fiúgyermekkel és két unokával áldotta meg. A következő útszakaszra is az Úr áldását kívánjuk. **(Ifj. Szabó Mihály lp.)***

KALOTASZENTKIRÁLY – Július 28-án ünnepeltük Kispál András és Iluska 50. házassági évfordulóját. Testvéreinket két gyermekkel és három unokával áldotta meg az Úr. Az imaházban Oláh Lajos lp. köszöntötte a házaspárt a Zsolt 92:13-16 és Zsolt 84:5-8 verseivel. Az ünneplést családi körben folytattuk, és ebéd közben felelevenítettük az elmúlt ötven év néhány fontosabb pillanatát. Mindenért Istené legyen a hála és a dicsőség. **(Péter Salomé)**

BIHAR – Meglepett, hogy én is meghívót kaptam Juci mamától, szeptember 17-re, a Buda-találkozóra és 50. házassági évfordulóra. Szép és érdekes volt, olyan rokonokkal lehetünk együtt (unokatestvérek), akik még nem is látták egymást. **Buda Sándort és Juliannát** az Úr öt gyermekkel és tíz unokával áldotta meg. Az ünneplést vasárnap délután folytattuk az imaházban, ahol Albert István Zsolt lp. köszöntötte a „legfiatalabb” 50 éves házasokat. A 3Móz 25:8-13 alapján többek között hangsúlyozta: a jubileumi esztendő az elengedésnek az ideje volt – 50 évi házasság után is fontos megújítani Istennel és a társunkkal való kapcsolatot, ha elrontunk valamit, rendbe is kell hoznunk. A köszöntések között elhangzott az Ároni-áldás is, Telegdi Imre részéről. Az Úr gazdag áldását, békességét és szeretetét kívánjuk továbbra is az ünnepeltek életére. **(Szász Aliz)**